

[Grethe Fønger Møller]

opsøgende teater. Vi har set eksempler på, hvordan propagandister under dække af kunstens maske – det kan enten være den smilende eller den sørgende – har fået bragt deres budskab til modtagelige sjæle, og den slags ensidighed synes vi i hvert fald ikke man skal bruge offentlige midler til.

Der er nok mange teaterselskaber, der bringer et meget forenklet budskab til børnene, lærer dem at være kritiske og lærer dem at rakke ned på samfundet. Det er også rigtigt, vi skal lære vore børn og unge at være kritiske, men det er også vigtigt, at vi prøver på at give børnene og de unge den kunstneriske oplevelse, der er det centrale i teatervirksomheden og også må være det i den teatervirksomhed, der skal være for børnene. Børnene skal lære at vurdere, de skal lære at skelne, og de skal også lære at være kritiske. Alsidighedens sikring er noget helt centralt i en teaterlovgivning for børn. Hvordan denne sikring kan ske i et samarbejde mellem de kommunale myndigheder, de amtskommunale myndigheder og staten, der jo skal deles om udgifterne, må vi se nærmere på i udvalget.

Det fremgår af lovforslaget, at der til administration af denne ordning skal oprettes en selvejende institution, hvis styrelse skal bestå af højst 24 medlemmer, hvoraf halvdel skal repræsentere amtskommunerne. Man kunne fristes til at sige, at der her er tale om et meget stort administrativt apparat, og man kunne måske rejse det spørgsmål, om ikke vi kommer til at administrere så dyrt, at de penge, vi kunne bruge til teater for vore børn og for vore unge, bliver brugt til administration i stedet for. Jeg kan se, at man også regner med, der skal knyttes en form for sekretariat til dette. Men det må vi se på i udvalget.

Lovforslaget indeholder bestemmelser om sammensætningen af styrelsen, og der står i bemærkningerne, at den skal fastsættes nærmere af ministeren. Der står ikke noget om tidsbegrænsning for de personer, der skal sidde i denne styrelse, og det vil jeg bede om at man overvejer. Vi har regler om, at man sidder i de enkelte udvalg i Statens Kunstfond for en bestemt periode, og det mener jeg er med til at sikre en alsidighed.

Jeg mener, vi må sikre en teatervirksomhed, der er så fleksibel som muligt, således at børneteateret måske kan blive mere fleksibelt

i sin udformning, end voksenteatret er. Jeg håber, at denne lov kan virke inspirerende for kommuner og amtskommuner, således at vi kan få skabt noget mere og noget bedre børneteater, og jeg kan sige, at vi vil være positivt indstillet under udvalgsbehandlingen.

Therkel Christensen (CD):

Vor kulturpolitiske ordfører har bedt mig redegøre for mit partis syn på det foreliggende lovforslag.

Centrum-demokraterne vil gerne medvirke til at forbedre støtten til børneteater og opsøgende teatergrupper for at sikre et rimeligt kulturelt tilbud også til landkommuner og mindre byer, hvis muligheder for teateroplevelser ellers ville være stærkt begrænsede. Vi ønsker ikke trods økonomisk stramme tider at spare på det kulturelle område, selv om man ikke her møder de pressionsgrupper, som ofte kan besværliggøre besparelser på andre områder. Vi finder, det er en gavnlig ansporing at forhøje statsrefusionen, og vi er især tilfredse med, at beslutningen lægges ud til kommuner og amtskommuner.

Når dette er sagt, vil jeg meget gerne fra centrum-demokraternes side her fra denne talerstol så kraftigt som muligt opfordre de samme kommunale og amtskommunale råd til at se sig meget godt for, inden de yder støtten, og ligeledes bør forældre og skolenævn meget nøje bedømme, hvilke teatergrupper man engagerer.

Denne advarsel, der jo nok ikke når ret langt uden for disse døre – de fleste har jo nu forladt presselogen – begrundes vi med den udvikling, der har fundet sted i de senere år inden for børneteaterområdet. Hvis nogen skulle tro, at børneteater altid er teater og underholdning for børn, bør de revidere denne opfattelse for en stor del af teatergruppernes vedkommende. Sandheden er nemlig, at børneteatergrupperne er blevet politiske missions- og pressionsgrupper. Hvad ingen politiker vil være bekendt at sige fra denne talerstol af banale og overfladiske fraser, præsterer man som underholdning for børnene.

Centrum-demokraterne finder ikke den slags hverken belærende eller underholdende. Der er klart tale om forsøg på politisk indoktrinering og også ofte om latterliggørelse af etiske og kulturelle værdier. Det, vi